

Gyllenlocks teaterpjäs

Publiken letade upp sina platser i salongen. Lina och de andra skådespelarna i Albatross hade försvunnit bakom ett stort, grönt tygstycke som var uppspant mellan två strandbj orkar. En stor harpa hade burits in under scen-taket. Sulona Mirror stegade fram och tillbaka på scenen och gnolade för sig själv. Selma gäspade och strök svet-ten ur pannan. Det var väldigt hett. Hon gled ner från båt-hustrappan och kastade sig raktlång i gräset, men hajade till när någon utropade med ljus och klar stämma:

- Hålla där! Läget?

Selma satte sig upp. Det tog ett ögonblick innan hon begrep att rösten tillhörde prinsessan Gyllenlock. Hon stod mitt på scenen och log mot prins Ultramarin. Så stor mun hon hade och så vita tänder!

- Goddag, sköna prinsessa! svarade Ultramarin belevat. Mitt liv är grått, som ni säkert anar.

Ultramarin hade samma kläder som Selma hade sett ho-nom klädd i tidigare; en lång grå tunika och sandaler. Och solglasögon. Gyllenlock hade en blå dräkt med sil-verstjämor.

- Tjänare Selma! hälsade Harry Gråöra, uppflugnen på båthusets tak. Jag tror minsann att du somnade!

- Just det, medgav Selma. Och föreställningen har re-dan börjat. Förargligt om jag har missat våra fina scener.

- Bara Sulona Mirrors harpsolo, sade Harry. Men det förvånade mig att du kunde sova dig igenom det. Det var rysligt.

- O! utbrast Gyllenlock nu på scenen. Så tragiskt!
Jag vill så gärna hjälpa dig. Men jag vet inte hur.
Finns det någon som vet vad vi ska göra för att få
Grå Prinsens fär-ger tillbaka?

In på scenen trädde Lina och Sulona Mirror och
den storvuxna, svartskäggiga karlen som Selma hade
sett i samspråk med Ultramarin. Lina bar på ett plakat
där det stod Superglans.

- Nådig prinsessa! deklamerade Sulona med ett leende.
Vi är en helt vanlig familj. Jag är en helt vanlig husmor.
Jag är lilla Linas mamma. Det här är min man, en vanlig
familjefar. Han är Linas pappa (den skäggige karlen bu-gade sig och Selma
tänkte farbror Runo\'). Och det här är Lina, vår flinka dotter (Lina neg)! Vi
har svaret på er frå-ga.

Linas pappa räckte Gyllenlock ett stort vitt paket som det stod Superglans
- superextrapris på.

- Superglans - klara färger och glänsande rent! sade han högtidligt.

- Ett supererbjudande från superpopulära Superglans i superförpackning!
pep Lina.

- O, tusen tack! utropade Gyllenlock. Mina väninnor har förstås berättat för
mig om Superglans. Men kan ett tvättmedel faktiskt vara så här effektivt?

- Superglans dödar både hemma och i trädgården, in-tygade Linas
pappa.

- Du ska säga "dödar bacillerna både hemma och i trädgården", rättade
Lina.

- Dödar basiluskema hemma och i trädgården, upp-repade Linas pappa.

- Jag talar nu av egen erfarenhet, fortsatte Linas mamma. Min lilla flicka
älskar ketchup. Det finns alltid ketchupfläckar på hennes blusar. Jag kunde
inte få bort dem med något vanligt tvättmedel. Jag provade tiotals olika
tvättmedel men inget av dem hjälpte. Jag visste inte vad jag skulle ta mig
till! Jag kunde inte sova. Jag blev deprimerad. Jag grät i hemlighet. Gick till
en psykiater. Men berget av tvätt bara växte. Varför tvätta när det inte fanns
något tvättmedel som gjorde tillräckligt rent? Det var då som en väninna
berättade för mig om Superglans. Allting förändrades. Berget av tvätt
försvann. Superglans är en dröm för barnfamiljer! Tack vare Superglans kan
jag ge min familj mer!

- Nu har vi allihop rena kläder, inflikade Linas pappa.

- Bravo, bravo! ropade kvinnan med körsbärshatt.

Publiken applåderade. Men Lina dängde sin reklamskylt i marken och skrek: - Mamma, du ljuger! Jag avskyr ju ketchup! Och jag smutsar aldrig ner mina kläder! Jag är ingen gris!

Lina räckte ut tungan åt Sulona Mirror, sprang ut på bryggan och hoppade i sjön.

- Vilket temperament hon har, det barnet! utbrast Harry Gråöra.
Jag hoppas att hon kan simma.

Lina dök. Hon dök långt. Så bröt hon ytan och började simma ut till en sten en bit från stranden. Där kravlade hon sig upp och satte sig, tog av sig skorna och strumpor-na och kastade dem i sjön. Så gled hon tillbaka ner i vatt-net. Publiken applåderade. Kvinnan med körsbärshatten - hon satt några steg från Selma tillsammans med ett par andra fruar och flickan med guldsandalema - hojtade:

- En strålande ung skådespelare! Ni såg väl med vilken explosiv fysisk kraft hon laddade scenen?

- I den här scenen symboliserar sjön det undermed-vetnas krafter, hakade flickan med guldsandalema på.

- Hur sa? undrade kvinnan med den ljusröda halm-hatten.

- När tjejen hoppade i vattnet fick hon kontakt med sin inre hjältinna.

- Ahaa! utbrast frun med den ljusröda hatten. Nu förstår jag. Simning gör kroppen fastare och håller linjerna i styr. Men jag måste medge att jag inte gillar sådan här actionteater.

Men Selma var säker på att Linas sista repliker och dykningen i sjön inte hade hört till manuset. Gyllenlock hade tappat hakan och Sulona Mirror hade skrikit att Lina var en förskräcklig unge. Men när applåderna hade ebbat ut tackade Gyllenlock med ett älskvärt leende och före-ställningen fortsatte.

Sulona Mirror sade någonting. Sedan var det Gyllen-locks tur och sedan Ultramarins. Och tillbaka till Sulona. Men Selma kunde inte urskilja orden; de surrade som bin i hennes öron. Hon vaknade till med ett ryck när Sulona Mirror klappade i händerna och ropade:

- Tvättkorgen är här!

Hon pekade på en stor korg av flätad vide.

På den var fäst en skylt där det stod *Grå Prinsen*.

Selma sneglade generat omkring sig. Hade någon månntro lagt märke till att hon hade nickat till igen? Hon letade med blicken efter Harry Gråöra, men han var för-svunnen.

- Ärade publik! ropade Sulona Mirror. Som nästa pro-grampunkt ska vi bära Grå Prinsen till tvättmaskinen. Vi kommer att köra honom i nästan en timme med pro-grammet inställt på vanlig kulörtvätt. Under tiden bjuder vi på förfriskningar.

- Korgen behövs inte, invände Ultramarin.

- Men den är viktig! påpekade Gyllenlock. Jag skrev in den i manuset i morse. Alldeles spontant!

Sulona Mirror grep Ultramarin i armen.

- Jag kan gå till tvättmaskinen själv! protesterade Ultramarin och gjorde sig fri från Sulonas grepp.

- Du förstör min pjäs! klagade Gyllenlock.

Ultramarin vände på klacken, men i det samma störtade två karlar fram från salongen och upp på scenen. De var muskulösa och klädda i svartgulrandiga t-skjortor och svarta shorts. Selma såg häpet på dem. Varifrån hade de uppenbarat sig? Hon var säker på att hon inte hade sett ett enda par så breda axlar bland Majestätsresors turister. Den ene av karlarna grep Ultramarin under armarna och den andre högg tag i benen. Men Ultramarin slet sig fri och sprang ut på bryggan. Karlarna följde efter. Ultra-marin knuffade dem i sjön. Men så halkade han - eller var det Sulona, som också hade skyndat ut på bryggan, som lade krokben för honom? - och föll i vattnet. Han var strax på benen, för vattnet var grunt, men det var de randiga skjortorna också. Det var svårt att se hur bataljen avlöpte för allt vatten som stänkte omkring, men Ultra-marin verkade klara sig bra. Nu sprang Lem Kotka ut på bryggan och började sticka och stöta mot de randiga skjortorna med parasollet. Sulona knuffade honom också i sjön. Publiken applåderade.

- Han ville ju bara hjälpa Ultramarin! utbrast Selma. Kära nån!

- Kära barn, det är ju bara ett skådespel! skrattade frun med körsbärshatten.

- Ultramarin klarar nog av dem, var det någon som sade. Oroa dig inte. Selma vände sig mot rösten. Det var Tornugglan som satt på båthusets tak.

- Men... det där slagsmålet hör väl inte till manuset?

- Det gör det inte heller, svarade Tornugglan. Men Ultramarin är stark. Och vakterna är redan där

Två karlar sprang ut på bryggan. De bar grå tunikor med Ultramarins vapen på bröst och rygg. De hoppade i och gick lös på karlarna i randigt.

- Var är Tsäk? frågade Selma Tornugglan.

- Tsäk och hans kusiner kalasar på jordnötter i slottet.

- Men jag är här, upplyste Harry Gråöra och kikade fram i dörren till båthuset.

- Alldeles riktigt, svarade Tornugglan.

- Även om jag önskar att jag vore där, fortsatte Harry.

Lina klev upp på trappan och satte sig bredvid Selma. Hon var klädd i en nätt röd badrock och hade lindat en randig handduk om huvudet.

- Du hoppade ut ur manuset, sade Selma.

- Precis! flinade Lina glatt. Läget?

Det sjöd i publiken. Kvinnan i citrongul baddräkt hade störtat fram och lyft Lem Kotka på fötter. Han dröp av vatten och stänkte ilsket omkring sig. Sedan ställde hon sig framför Sulona med händerna i sidorna och vrålade:

- Han kan inte simma!

Varpå hon i sin tur knuffade Sulona i sjön. Publiken applåderade ursinnigt. Ultramarins vakter slogs med karlarna i randigt.

- Heja, grårockama! vrålade hälften av publiken.

- Buss på, getingama! ylade den andra halvan.

Frun i den ljusröda hatten reste sig.

- Oj, så hett det är idag, småpratade hon och strök svett droppar från pannan. Jag går till bussen. Den har ändå luftkonditionering... och den här teaterpjäsen! Var finns romantiken? Jag bara frågar.

Kvinnan stapplade iväg längs båthusets vägg i riktning mot Majestätsresors buss.

Ultramarin vadade i land. Han var genomvåt och blödde näsblod. Gyllenlock sprang honom till mötes. Hon hade ett vitt paket i handen. Ett paket Superglans.

- Ultramarin, se upp! ropade Tornugglan. Se upp för henne! Tillbaka i sjön! Dyk!

Tornugglan kastade sig på vingarna och störtade iväg mot Gyllenlock. Ultramarin vände sig om. Men i samma stund slet Gyllenlock upp paketet och kastade det mot Ultramarin.

- Kära nån! utropade frun med körsbärshatten. Vilket vitt pulver! Man blir ju bländad!

Tornugglan föll med en duns till bryggan och blev liggande orörlig.

Ultramarin strök pulver från ansikte och hår. Det ryckte i hans armar och ben. Han vacklade. Så hördes ett hårt brak och Ultramarin låg i gräset, till hälften begravd i marken. Han hade blivit vit som snö.

- Kära nån! utbrast frun med körsbärshatten. Han föll ju riktigt illa. Ååå!
Kvinnan suckade och höjde sin högra hand. Den stel-nade någon centimeter från hennes ansikte och blev orörlig, och hon slutade sucka. Selma reste sig och sprang fram till henne.

- Ursäkta, men mår ni inte riktigt bra?

Kvinnan svarade inte. Hon satt orörlig som en staty. Selma såg sig omkring. Stranden var full av folk som satt eller låg tysta och orörliga.

- Selma! Lina stod bakom henne och ruskade hennes ena axel. Hon var nästan lika vit i ansiktet som Ultramarin. Är du okej?

- Jadå... men de har ju dött! Ultramarin har också dött.

- Han är förstenad, sade Lina. De är förstenade allihop.

- Inte riktigt alla, påpekade Harry Gråöra. Tant Sulona ser pigg ut. Och det går ingen nöd på prinsessan Gyllenlock eller Ossi. Och Tornugglan gjorde bara ett mag-plask. Det rycker i ena vingen redan. Men i övrigt ser läget inte särskilt ljust ut.

Gyllenlock stod med sitt gyllenlockiga huvud mot Os-sis bröst. Sulona stod på stranden och vred ur fållen på sin blommiga klänning.

- Selma, du måste gå nu, sade Harry Gråöra. Du går in-te säker här längre. Den här kalabaliken bär i högsta grad Hennes Grå Höghets signatur.

- Men ... men hur går det för er?

- Oroa dig inte för oss. Om vi hade varit lätta att för-stena så hade vi redan blivit det. Sno på nu!

Selma skuttade upp för trappan till båthuset.

- Hälla, ni där! Det var Sulona som hade fått syn på dem. Vänta! Flicka lilla, ingen får gå härifrån!

Selma störtade in i båthuset. Hon sprang mot bak-väggen som verkade vara väldigt långt borta. Hon kasta-de en blick bakom sig. Sulona stod i dörröppningen. Lina hade hängt sig på hennes arm och Harry hade klängt sig fast i fållen på hennes klänning. Sulona sträckte sig efter Selma; hon lyfte på fötterna men verkade inte kunna stiga över tröskeln till båthuset.

Selma sprang. Och sprang. När hon efter en stund såg sig om igen stod Sulona fortfarande i dörröppningen. Men nu var hon inte större än en tumme, för dörröppningen hade krympt till ett vy-korts storlek. Selma stannade. Hon såg på Sulona med stora ögon. Dörren och Sulona blev bara mindre och mindre för att slutligen försvinna helt och hållet. Selma såg sig omkring. Hon var på vinden i mormors hus. Dörren till skrubben stod öppen bakom henne, men i dörröppningen syntes inget annat än brädväggen.

På andra sidan väggen lät det som motorbrum. Ljudet kom tillsammans med ett dämpat brus, precis som i den gamla radion i huset. Så brakade det till. Selma tog ett skutt från dörren. Brakandet höll på en stund innan det blev tyst. Hon såg sig omkring. Taket i mormors hus hade inte rasat in och väggarna stod stadigt kvar på sina platser. Oväsendet hade hörts från Ultramarins trädgård. Vad var det som hänt där? Det lät som om någonting hade rasat samman. Båthuset? Hade någon rivit det? Vem hade i så fall gjort det? Och varför?

